

Julevangelium

Luk 2:1–20

I årg.

Det så kallade julevangeliet vi nyss lyssnade till är nerskrivet av en läkare vid namn Lukas. Han var läkaren som blev en kristen och som strax därefter lärde känna Jungfru Maria och Paulus. Därför är Maria själv den bästa källan till denna berättelse. Det kan vara tryggt att känna till för det är inte vilken berättelse som helst hon berättar. Här talas om att Frälsaren är född, äntligen efter tusentals år av väntan.

Jag tror att alla människor både vill och behöver en Frälsare åtminstone i vissa avseenden. Det räcker inte med att ”lyssna till sitt hjärta” som det så fint heter. Vi behöver hjälp utifrån. Och den här berättelsen talar om att det finns en sådan, men det sker på ett sätt som vänder vår världsbild upp och ner. Det gör det svårt för många. Det ställer vår förmåga att tro på prov. Jag ska förklara.

Det finns många människor som har försökt finna vägen till Gud. De har bett och offrat, ropat i vända och försökt bete sig som de tror att Gud vill att de ska bete sig. Men de tycker sig inte nå fram till Gud och därför skadas deras tillit. Det finns till och med de som har sökt sig till kyrkans gudstjänster för att få uppleva något av Gud, men så länge man bara försöker njuta av

Guds närvaro eller göra Gud till sin fånge förblir Gud långt borta. Här finns flera saker vi behöver förstå för att komma rätt.

För det första börjar livet i gemenskap med Gud på ett annat sätt än vi först tänker oss. Det börjar inte alls med att vi går fram till Gud och presenterar oss. Det börjar med att Gud kommer till oss. Och det är vad julen handlar om; Gud har kommit till oss. Det har redan hänt. Det är ingenting vi väntar på. Det hände för 2000 år sedan och Lukas var en av de första som förstod det. Och med hjälp av sin nyfikenhet på livet förstod han också att Gud kopplat sin vilja att älska, rädda och leva i gemenskap med människorna till sig själv, till den andra personen i gudomen som nu blir människa.

För det andra gäller det ha rätt förväntningar på Gud. Många människor tänker att Gud ska beskydda dem från olyckor, rädda dem från sjukdomar, att Han ska visa dem hur de kan göra karriär, vara ekonomiskt oberoende eller svara på deras böner. Kort sagt; bete sig som tomten. Människorna har stora förväntningar på Gud och när Gud inte lever upp till dessa blir de besvikna. De misströstar och beklagar sig därför att de inte förstår att Gud har valt ett annat sätt. Och att Han har skäl för det. Och det får bli det tredje.

Det är inte tillräckligt att Gud räddar oss från yttre omständigheter som olyckor, sjukdom och annat dåligt. Räddningen kan inte stanna vid något yttre av det enkla skälet att mycket av det dåliga finns inom oss, i våra hjärtan. Gud behöver få komma till oss, bli en av oss. För att

gemenskapen mellan Gud och människor ska kunna upprättas behöver Gud bli människa. Han behöver bli en av oss, leva vårt liv och göra sådant vi alla är kallade att göra. Han behöver *bli vår*, vår försoning och vår rättfärdighet. Där börjar gemenskapen. Det är därför Jesu person och Jesu liv blir så avgörande, avgörande till och med i detaljer. Hans födelse är viktig för att vi ska kunna känna igen Gud. Den uppmärksamhet som finns runt barnet i krubban är viktig. Lukas stryker under skattskrivningen som gör att den andra personen i gudomen tas upp i längorna och änglarnas jubelsång som bekräftar Guds gillande. Lukas är också en av fyra evangelister som senare berättar om Jesu dop, om frestelserna i öknen, om den goda kampen, om oförrätten, om lidande, död och begravning. Vi behöver en medmänniska som inte bär på egen synd, utan kan hjälpa oss att bära vår synd, en gudamänniska. Och det är vad julen handlar om. Den bär på sin egen mening. Du och jag behöver inte fylla julen med innehåll. Vi har ingenting att bidra med för att julen ska bli lyckad. Julen är Guds egen och vi kan bara förundras över den.

Vi kan identifiera oss med barnet i krubban och åtminstone genom tron göra gudabarnet till vår Herre och Frälsare. Vi kan bejaka Jesusbarnet och vi kan följa det från krubban till himmelsfärden. Vi kan låta barnet vägleda oss och göra oss till medborgare i Guds rike.

Det evangelium vi får del av under den stundande julhelgen vittnar om att Gud kommit riktigt nära. När vi förstår vem det är som ligger i krubban behöver vi inte längre ropa i vända eller bete oss på ett visst sätt för att nå fram till Gud. Han har redan kommit till oss.

Numera finns flera olika översättningar av Bibeln att tillgå. Jag tycker i åtminstone ett avseende bättre om den gamla när den säger: ”Och det hände sig vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivs”. Det hände sig. Det har hänt. Lukas använder sig av det grekiska ordet *egéneto* sju gånger Läkaren betonar att det han berättar faktiskt har hänt. Det finns skäl att lyfta fram det eftersom vår tid säger att det inte spelar så stor roll om det har hänt. Det viktiga är hur vi känner oss, om vi själva förmår skapa den där julfriden eller om vi glädja oss själva. Det där beteendet gör att vi kommer fel. Lukas är mån om att skriva att det har hänt eller som det står i den latinska översättningen av Nya Testamentet: *Factum est ...* det vill säga det har hänt.

Gud är inte långt borta. Faktum är att han har kommit till oss, att det himmelska har förenat sig med det jordiska och blivit närvarande. Det betyder för vårt julfirande att det är möjligt för var och en av oss att upptäcka vem Gud är. Det finns en väg för oss. Det finns en Sanning att hålla sig till och det finns ett Liv att leva.